

Танасъ. Единъ полицаѣ иска да знае какъ се казва госпожицата?

Чапразова (скача) Че какво му влиза въ работа мѣето име?

Танасъ. Азъ му се скарахъ. Казахъ му че нашата кооперация е честенъ домъ. Но той настоява.

Самокосовъ. Добре, азъ ще дойда да видя тоя господинъ.

Чапразова. Моля ти се. Бжди разуменъ!

Танасъ. Вижте, г-нъ Самосовъ. Азъ ще я наредя тая работа, само. . . (Колебае се и после смѣло) Само да мога да му пхна нѣщо въ ржката.

Самокосовъ. Тогава чакай, азъ ще се срещна.

Чапразова. (Хваща го) Не, щомъ съ нѣщо (набърже подава банкнота на портиера) А първо за тебе (дава му отдѣлно).

Танасъ. (Като съгледва банкнотата) Бждете спокойни! Много му се бия. . . (излиза радостенъ)

Чапразова. Не, ще трѣбва да си наемемъ другаде кжща. Тукъ сме изложени. И никой отъ другаритѣ ти да те незнае.

Самокосовъ. Азъ ще слѣза да видя тоя стражаръ.

Чапразова. Да, да!

(Самокосовъ излиза)

Чапразова. (Ходи бавно изъ стаята). Втора младостъ! Никога не съмъ преживѣвала по-сладки минути! (Дълго гледа портрета му). Това е Аполонъ! (Радостно си търка ржцетѣ, после си боядисва устнитѣ и поставя пудра)